

DNEŠNÍ PROGRAM:

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 14.00 a 18.00 hodin
Ochotnický divadelní spolek FILIGRÁN, Litomyšl
J. Váchal: **KRVAVÝ ROMÁN**

SOKOLOVNA v 16.30 a 18.00 hodin
LD STRÍPEK Plzeň
I. Faitlová: **BRUM-POHÁDKA** aneb
VÝCHOVA MEDVĚDŮ V ČECHÁCH

Park AJ v 18.00 hodin
PROMENÁDNÍ KONCERT
HRONOVSKÉ DECHOVKY

Schody JD v 19 hodin
Vítání souborů

Náměstí ČSA ve 22.00 h.
TEATR PRAWDZIWY, Bielawa, Polsko
POSLEDNÍ POCHOD
Mimořádná příležitost zhlédnout světově proslulé pouliční divadlo ze sousedního Polska. Velkolepá podívaná na hru ohně, světla, hudby a působivých efektů.

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 23.00 hodin
Taneční soubor C-DANCE Ústí nad Orlicí
E. Veverková: **O VĚCÍCH A LIDECH**

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM:

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 14.00 hodin
Taneční soubor C-DANCE Ústí nad Orlicí
Eva Veverková: **O VĚCÍCH A LIDECH**

SOKOLOVNA v 16.15 a 18.00 hodin
LD STRÍPEK Plzeň
I. Faitlová: **MODRÝ MAURICIUS**

Husův sbor v 19.00 hodin
MUSICA PER QUATRO
Koncert Komorní hudby Hronov

Schody JD v 19 hodin
Vítání souborů

JIRÁSKOVO DIVADLO v 19.30 hodin
Lieder Theatre, Goulburn, New South Wales, Australia
V. K. Klicpera: **VESELOHRA NA MOSTĚ**
Moot House Players, Harlow, Anglie
V. K. Klicpera: **KAŽDÝ NĚCO PRO VLAST**

Hronov je malý, a proto se každému vejde do srdce

Málem světové parametry mělo včera odpoledne uvítání zahraničních hostů Jiráskova Hronova v obřadní síni Městského úřadu. Úvodní slova hronovského starosty ing. Miroslava Houšťka a vedoucí ARTAMY dr. Vítězslavy Šrámkové převáděli do angličtiny a němčiny hned čtyři tlumočníci, několikrát se připíjelo, ale kupodivu ani tak u nás zprofanovaná slova jako přátelství a spolupráce nevstala setkání chladný oficiální ráz. Panu Michaelu Branwellovi se dalo věřit každé slovo, když hovořil o tom, jak rád se po dvou letech do Hronova vrací, a jak se po celou tu dobu on i jeho lidé na návštěvu zdejšího festivalu těšili. Oni se ovšem nejen těšili, ale přivezli nám první anglické nastudování aktovek Václava Klimenta Klicpery, který Branwellovou zásluhou promlouvá jazykem Shakespearovým, byť v jeho současné moderní podobě. Dnes se australský i anglický soubor vydal do Chlumce nad Cidlinou, aby pozdravil osobně dramatika, který jim ve svých 180 let starých hříčkách objevil dosud neznámý svět, v němž nicméně našli leccos, co se jim zdá platné dodnes.

Otázky po smyslu amatérského divadla se stále vracejí a odpovědi mohou být velmi rozmanité - od těch, které je definují jako „způsob života“, až po ty, které neuznávají jiná kritéria než umělecká. Zdá se, že otázku nelze zodpovědět bez toho, abychom si uvědomili, za jakých podmínek, těch konkrétních, v nichž pracuje soubor, i těch společenských, v nichž žijeme všichni, inscenace amatérského divadla vznikají. Rozhovory se zahraničními hosty Jiráskova Hronova a blízkost názorů na smysl počínání lidí, kterým se divadlo stalo neodmyslitelnou součástí jejich života však svědčí o tom, že fenomén amatérského divadla přesahuje rozdílné společenské poměry, vždyť divadelníci byli opravdovými přáteli už v letech, kdy se oficiálně o přátelství jen mluvilo, jak o tom svědčí například dvě desetiletí vztahů hronovských ochotníků s jejich švýcarskými kolegy.

Hronovští ochotníci prý měli po mnoho let sen: aby na budově Jiráskova divadla zavlála anglická a australská vlajka. Ten sen se letos splnil, navíc přivezli hosté z města Harlow hronovským kolegům oficiální pozvání na zájezd do Anglie. Tak, jako se do Hronova vrací lidé z celé České republiky, chtěli by se sem prý vrátit i letošní hosté z ciziny, protože město i festival se jim velmi líbí. Hronovský pan starosta pro to má jednoduché vysvětlení: Hronov je malý, a tak se každému vejde do srdce.

Jaroslava Suchomelová

Z HRONOVA SI PAMATUJI DVAKRÁT VÍCE NEŽ Z EDINBURGHU

Rozhovor s šéfem a režisérem australského souboru Lieder Theater
Chrisjohnem Hancockem

Australské divadlo Lieder Theatre Goulburn bylo založeno v roce 1891 jakožto divadlo hudební (odtud také jméno) a je nejstarším nepřetržitě fungujícím australským divadlem vůbec. Do Hronova z Austrálie přicestovala dvacetičlenná výprava, vedená šéfem a režisérem Lieder Theater Chrisjohnem Hancockem.

Jaká byla cesta?

Příšerná. Celkem jsme mezi Goldburnem a Hronovem strávili třicet osm hodin, z toho dvacet čtyři v letadlech. Přesedali jsme celkem třikrát: v Sydney, Kuala Lumpur a ve Vídni. Jen pro zajímavost, vzdálenost mezi Goldburnem a Hronovem je 16.400 kilometrů.

Hodláte se v Česku nebo alespoň v Evropě zdržet delší dobu?

V Česku budeme - kromě Hronova - hrát ještě v Chlumci nad Cidlinou. Příští týden pak jedeme s celým souborem do Anglie, kam nás pozvali Moot House Players (britské divadlo,

Pokračování na str. 4

recenze

Narozeniny

Divadlo AHA!, Lysá nad Labem
NAROZENINY V KPR

Neslavili jsme. Jen jsme hloubali, co nám divadlo AHA! z Lysé n. Lab. chtělo ztvárněním absurdního dramatu H. Pintera říci. Pro diváka, který se s tímto typem divadla setkal poprvé, musel být příběh šesti postav tvrdým oříškem. Vcelku poklidný život manželů Petra a Meg v ošuntělém penzionu kdesi na pobřeží a jejich zatím jediného hosta narušili dva nově stále více se roztahující příchozí, kteří ... Co?

Z vlastních životních zkušeností, zážitků a znalostí se nám postupně odkrývalo mnoho otázníků a přirovnání, jejichž nadčasovým významem nám přišlo drama až hrůzně současně: téma svobody/brilantně v úvodu rozehrané Petrem, chvilkami omezován svou Meg/ a nesvobody či totality/Goldbergem - vládce, McCann - vykonavatel/, téma vzpoury, pokusu o ni, poddajnosti, individualismu proti kolektivnímu citění, manipulace jedincem či kolektivem, téma násilí a znásilňování fyzickým i psychickým a radostí konat

je /přímo v hledišti se nám vybavila současná Jugoslávie a Albánie/, téma nacionalismu /McCann: piju jen irskou/.

Kdo je Stáňa, kým byl, jak žil, proč nyní dli v penzionu? Je živ, nebo už mrtev, přišli jej ti dva už jen fyzicky pohřbít? Za co byl celý účet psaný na zeď? Sám po troškách umazával, Meg opět něco připsala, ale Goldberg jej smazal celý? Byl ve svém pomatení myslí svobodným, nebo něco provedl jako člen mafie /„opustil jste organizaci... zradil jste církev...“ / ?

Je Goldberg osud, spravedlnost, svéprávi/„Kdybychom nepřišli dnes, přišli bychom zítra.“/. Stáňa uhodl ihned jeho jméno, když si Meg nemohla vzpomenout. Znal jej či neznal? Goldberg v jedné chvíli ztrácel pevnou půdu pod nohama /ohrožený diktátor - Irák?/, musel větší inzenzitou usměrnit McCanna.

Petr zahlédl konec večírku, plákal, chtěl se pokusit o odpor, rezignoval /má smysl odporovat proti tomuto soukolí?/, vzal si pak bubínek /stal se tak dalším mrtvým v pořadí?/

Z představení číší režijní práce a skvělá ukáznenost každého z herců, kteří tak působili jako kompaktní celek v precizně pracu-

DK Jirásek Česká Lípa: Sen v noci svatojánské

jícím soukolí k radosti své i diváka. Vzorové budování dramatických situací a smysl pro detail /skvěle odporná situace mezi Goldbergem a McCannym - dýchnete mi do úst... ještě jednou/.

V rámci přípravy k rozboru představení jsme si museli nejdříve text k inscenaci přečíst. Měli jsme o přestávce pocit, že jsme oproti ostatním divákům ochuzeni o intenzitu prožitku, ale když nám v úplném závěru běhal mráz po zádech, věděli jsme, že soubor AHA! překonal i jisté očarování prken Jiráskova divadla.

Petr V., Martin K., Tomáš H.
z KPR

Sen v noci svatojánské DK Jirásek Česká Lípa SHAKESPEARE BYL ROZEBRÁN I ZACHOVÁN

Soudím, že není ani trochu nahodné, že inscenace českolipských je rámována veršem „Láska je sen, vem si ji vem, pohneš tak zlem, svým osudem ...“. Neméně tak považují za důležité použití

souhlásky „V“, proměňující známý titul Mistra alžbětinců v titul, jímž je vzdáván hold W. S., ale především je přes „V“ vzdáván hold divadlu, jeho moci oslovit a okouzlit obrazem natolik, že jsme ne pouze diváky, ale jsme schopni být spoluúčastní mystéria vespolečného zážitku.

Hledíme, jaksi příliš lehce plynou po obrazovce slova pochvalná. Nejspíše za to může fakt, že Shakespeare byl rozebrán a zároveň zachován, že posloužil a bylo mu slouženo, že se ve své podstatě jedná o láskyplný vztah, o akt člověčiny. Už jen ona hra s textem, jednotlivými slovy, větami i situačními celky, které jsou jevištními prostředky vedeny přes vyhybky známého do krajiny zcela nečekané obraznosti, je skvělá a odvážná zároveň. Přitom je podstatné, že všechny odbočky a salta mortale, jež provádějí interpreti na základě proměny textu a jeho smyslu, a dále na základě proměny zážitkových konvencí, že to či ono - a právě v tomto textu - znamená či pokračování na str. 3

Divadlo AHA!, Lysá nad Labem: Narozeniny

Pokračování ze str. 2

může znamenat jen a jen toto, jsou vždy zmotivované vzhledem k cíli dramatických osob, i vzhledem k celku inscenace. Tato velká a především vědomá a záměrná imaginace (ale i jistý druh skvělé mystifikace), vede k proměně zažitého stereotypu v osvobozující ohňostroj zcela nečekaných před-

stav a možností odpoutávajících nás od báze všednosti.

Vše výše řečené platí, i když temporytmus představení (19.30 hod.) poněkud rozkládá kompozici do podoby jednotlivých čísel provázaných postavami. Tvar a tah inscenace však bylo možno snadno odečíst z režijního půdorysu. Co dál? Scénografie - skvělá.

Hudba - výtečná. Choreografie - no, poněkud pokulhávající. Herecké výkony - zažili jste je na vlastní bránci. Nicméně si dovoluji vyzdvihnout Karla Bělohubého - Puk a Egeus plus Přemysla Bureše - Švehlík a Demetrius. A pro nás pamětníky, užasnuté nezapomenutelný comeback Františka Zborníka po 10 letech na prkenné jeviště světa.

Vladimír Zajíc

I v srpnový večer přišel Sen

„A který překlad použili Jirásci?“ ptal jsem se kolegů, kteří již dříve představení viděli. „To neřeš,“ řekl jsem si po zběžném přečtení textu. Včera večer nešlo ani tolik o Shakespeara, nežkuli o nějaké muzeum, šlo o hru. Bytostně současnou, originální, která paradoxně tím, že si postavila na Shakespearově kostře svůj vlastní svět, ctila výstavně Mistra. Českolipští (i jeden vodňanský - a klobouk dolů před tímto záskokem) nabídli divákům pod shakespearovskou vlajkou opravdovou zápravu, misty až drsně dryáčnickou, ale stále vkusnou a inteligentní.

Zábavnost však nepramenila jen ze skutečně dobře vystavěných slovních i situačních gagů, ale také z obdivuhodného nadhledu jak v textu, který má svůj jasný řád a styl (i přes improvizaci vsuvky), tak i v konkrétních hraných jevištních situacích (i když se stane,

že je někde něčeho více, než je třeba - někdy v řemeslnících). K tomu řádu patří ještě schopnost dělat si legraci ze sebe sama, a zároveň schopnost neztratit pro samý smích a vtip ze zřetele i ten Svět, o kterém se mluví. Svět, kterým se bavím, svět, ve kterém je to občas k smíchu, jindy k pláči, ale nejčastěji obojí, ruku v ruce. Trochu W. Shakespeare trochu W. Allen, ale hlavně a nejvíce Jirásek - z České Lípy.

Shakespearův Sen n. sv. J. mám opravdu rád (jsem však přesvědčen, že pro přijetí Snu v noci svatojánské není znalost původní předlohy nezbytná) především jako komedii, poctivě zemitou. Proto mi téměř vždycky vadily scény, které bývají často jakoby vznesené až patetické (lesní svět), jakoby lyrické (milenci a jejich hříčky), jakoby magické (proměny), oceňuji, jak se s těmito scénami vypořádala, opět v řádu inscenace, českolipská verze. Podobně líbí se mi koukalo i na scénu a kostýmy (zvláště Puk - mechem obrostlý letecký mechanik, Titánie a Oberon - chodící výstavy vzorných zahrádkářů a Osel, ti mě i výtvarně bavili). Měl jsem radost z toho všeho, a proto s úctou děkuji.

Roman Černík

Invaze Ostravských, která festival obohatila hangárovou čajovnou, pokračovala včera večer v Parku Aloise Jiráska vystoupením tříčlenné skupiny Johan, která ohlásila nejen „hudební koláže“, ale i verše Otokara Březiny. Ukázalo se, že jejich vystoupení bylo přesně tím, co jsme mnozí po pětidenním maratonu už naléhavě potřebovali: zastavením, zklidněním, málem až idylou ve vlídném přírodním prostředí. Lidé přicházeli a odcházeli, aniž by tím někoho rušili, psi se chovali způsobně, lavičky před scénou byly stále téměř plné a dál od nich byly malebně na trávě rozhozeny skupinky naslouchajících lidí. Rozjímavá hudba ostravské trojice překvapivě čistě souzněla s Březinovou meditativní poezií, celek pak poskytoval vzácný zážitek odpoutání a svobody, v níž se mohla fantazie rozběhnout až k březinovským nebeským klenbám. Letošní dobře volený doplňkový program měl včera velmi šťastné pokračování. (jsu)

Neúspěch bude jen moje blbost

Některé hronovské semináře lákají posluchače již svými názvy jako páv samičku na pestré peří. Ujetější natury se vrhnou do Bečkovy Psychopatologického loutkářského kursu, poetičtější duše podlehnou vábení Lipusova sloganu. Ještě jednou se vrátíme, povahy rozvernější se nechají školit Belgičany v sekci komediálního

herectví... To seminář Františka Zborníka vypadá se svým jménem Základní abeceda divadla trochu jako místo, kde se naučíte točit klikou opony, zatímco jinde už vystříhnete Hamleta či Tři sestry mezi segedínem a moučnickem.

„Ostatní kolegové si názvy seminářů většinou vymysleli, ale mě si Milan Strotzer najal přímo na výuku abecedy divadla,“ říká s úsměvem František Zborník, někdejší lidr vodňanského souboru Šupina, jenž působí na pedagogické fakultě v Českých Budějovicích. Vzhledem k zaměření svého kursu předpokládal, že se k němu přihlásí spíše ti, kdo nemají moc divadelních zkušeností. Zborníkovo očekávání dostalo posléze podobu osmnácti lidí, většinou mezi patnácti a devatenácti lety.

Na představeních z předcházejícího dne se v tomto semináři vysvětlují pojmy, jako je látka, téma, motivy, syžet, dramatická situace... „Ale dokud si to člověk neodzkou-

ší, jako by to nebylo,“ míní Zborník. Druhou část dopoledního programu se proto se svými frekventanty věnuje převádění teoretických poznatků do praxe.

Divadelní zkušenost účastníků jeho semináře je sice různá, ale jedno prý mají všichni společné - a to vstřícnost a dychtivost. „Jsou překvapivě otevření i věcem mimo svůj vkus,“ oceňuje Zborník. „Nestalo se, aby někdo řekl: To mě nezajímá a nazdar! Pokud se jim něco nelíbí, něco nepřijmou, tak se snaží porozumět, proč tomu tak je.“ Užitečné by podle něj bylo, kdyby bylo možné zachovat jistou kontinuitu tohoto semináře. „Pokud použiju příměr abecedy, tak se letos dostaneme možná někde k D nebo E,“ vysvětluje. „Navíc by bylo příjemné, kdyby lidé rok pracovali ve svých souborech a příště by mi tak poskytli zpětnou reflexi, co se jim z naší práce vlastně hodilo.“

V životě Františka Zborníka se

permanentně prolíná škola a divadlo. Na Jiráskově Hronově „vyučuje“ divadelní abecedu a v Českých Budějovicích zase budoucí pedagogy zasvěcuje do dramatické výchovy či didaktiky literatury a vede zde také obor nazvaný komunikace učitele. „Studenti zde v podstatě dostanou základní informace o tom, co je to komunikace, komunikační situace, jak vytvořit příznivou komunikační situaci, je tam i hlasová výchova, zabýváme se nonverbální komunikací, rozvojem tvořivosti a práce končí malým divadelním představením,“ poznamenává.

Vyučovací hodina je podle Zborníka svébytně uzavřený představení, kde se prolíná autorská, dramaturgická, režijní i herecká práce. A osobní divadelní zkušenost považuje pro učitele za velmi užitečnou. „Ale princip použití dramatické metody k předávání učební látky nelze pochopitelně

pokračování na str. 4

Neúspěch bude jen moje blbost

Pokračování ze str. 3

vnutit každému," zdůrazňuje. „Je řada učitelů, pro které je to výborná možnost, jak s žáky komunikovat na jiné úrovni a jak jim předat nejen informace ale i vztah k nim. Lidem, kteří k tomu mají talent, je potřeba to nabídnout, a pak je to metoda velmi účinná. Ale není samospasitelná. Představa, že když se dramatická výchova nepoužije v každé hodině, tak české školství půjde do hajzlu, je samozřejmě nesmyslná.“

František Zborník si nedávno také přičichl k tomu, jaké to je,

režirovat na profesionální scéně, když v česko-budějovickém Jihočeském divadle uvedl Markétu Lazarovou. „Jeden čas jsem si dokonce maloval, že bych učil na fakultě a jednou za rok udělal inscenaci v Českých Budějovicích nebo někde kolem,“ ohlíží se za svou výpravou mezi profesionály. „Ale jedná zkušenost u Jihočeského divadla mně stačí. Samotný princip abonentních návštěvníků totiž vylučuje možnost, aby tam byla inscenace 'nepravidelná', která by se udržela třeba pět let na volnou kasu. Markéta Lazarová byla pořád

vyprodaná, ale stáhli ji proto, že bránila časově dalším titulům, které do repertoáru nově nabíhaly.“

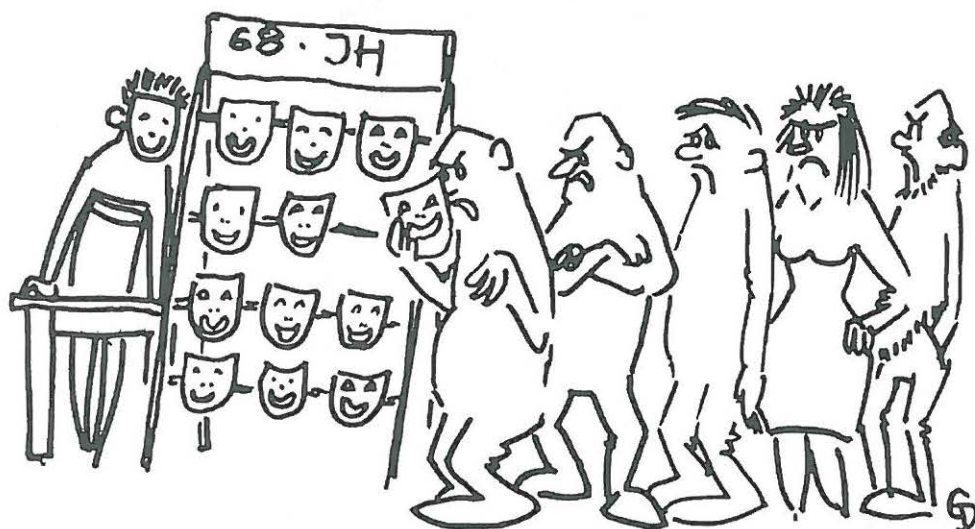
A když pak přišel za herci po páté repríze s tím, že už je jasné, co se povedlo a co ne, a udělá se zkouška, aby se inscenace vyčistila, tak na něj koukali jako na blázna. „Když mají sedm činoherních premiér do roka, tak musí nutně šetřit silami,“ připouští Zborník. „Ale takový způsob práce jde proti mému vnímání divadla, které pro mě představuje živý organismus. Proč bych chodil na režijní dozory ve chvíli, kdy už nemůžu s předsta-

vením nic dělat?! V tomhle byla práce v Šupině naprosto odlišná - tam do čtyřicáté reprízy nebylo hotového nic.“

Uprostřed hronovského kvasu nicméně František Zborník opět cítí divadelní svrbění. „Už jsem se zařekl, že do Hronova nepojedu, když sám nějaké představení neudělám,“ slibuje. Neplánuje ovšem žádnou Šupinu II. „Šupina už patří do historie,“ míní. „Mělo by to být volné sdružení lidí - šikovní kluci a krásné holky a musí mě mít rádi. A pak už neúspěch bude jenom moje blbost.“ Z. A. Tichý

Ani jsme netušili, že náš včerejší text ke kresbě Dušana Grombiříka vyprovokoval autora k rozhodnutí, že okolo možné knížky svých kreseb „asi už opravdu začne něco dělat“. Jenomže většinu svých kreseb rozdál v průběhu minulých Jiráskových Hronových přátelům, a tak se našim prostřednictvím obrací na obdarované s prosbou: Pokud kresby někde doma naleznou, byl by jim vděčný za zaslání kopií, třeba i nekvalitních. Na oplátku jim pan Grombiřík slibuje, že onu knížečku divadelních „srandiček“ přednostně obdrží. Adresa: D. G., Luční 9, 695 01 Hodonín

(jsu)

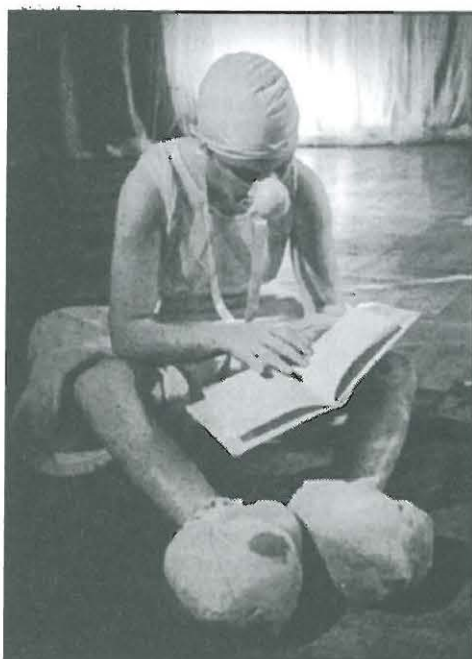
Z HRONOVA SI PAMATUJI DVAKRÁT VÍCE NEŽ Z EDINBURGHU

Pokračování ze str. 1

které letos v Hronově vystupuje s Klicperovým Každý něco pro vlast, pozn. redakce). Řada členů divadla, zvláště studenti, navíc hodlají v Evropě zůstat déle na prázdninách nebo dovolené.

Jaký typ divadla Lieder Theatre představuje a jak jste přišli ke svému zvláštnímu německo-anglickému jménu?

Jsem amatérské divadlo s ambicemi pracovat a hrát pravidelně a na co nejsolidnější úrovni. Jediným profesionálním zaměstnancem Lieder Theater jsem já, máme ale vlastní divadelní budovu kde nejen hrajeme, ale organizujeme i různé divadelní kurzy. Dostáváme sice malou státní podporu, ale v podstatě jsme finančně nezávislí a soběstační. Sami ze svého jsme si platili dokonce i tento výlet do Hronova. Celkem máme při-

Snímek z představení Ahoj kamaráde!

bližně padesát členů z nichž asi dvacet představuje jakési tvrdé jádro. Ročně produkuje obvykle šest inscenací a hrajeme seriálově - čtyřikrát týdně - dokud trvá divácký zájem. Amatérská divadla jako naše v Austrálii do jisté míry kompenzují nedostatek skutečných profesionálních souborů - těch je málo a hrají pouze ve velkých městech. Naši diváci se tak často sjíždějí i ze vzdálenosti kolem sta kilometrů. Co se týče ná-

zvu, sám nevím přesně, proč bylo koncem minulého století zvoleno právě německé slovo. Ale je to tradice a nechceme ji měnit. Podobných podivných názvů je ostatně v Austrálii více.

Kromě Klicperovy Veselohry na mostě hrajete mimo hlavní program i vlastní autorskou inscenaci G'Day, Mate (Ahoj, kámo).

Je to inscenace našeho „mladého“ studia. V Austrálii existuje silná tradice podobných autorských, často studentských projektů. Naši mladí si v podstatě všechno dali dohromady sami během zkoušek, já pouze režijně vypomáhal s konečnou podobou.

A čím vás zaujala Klicperova téměř dvě stě let stará aktovka?

Předloni jsem právě zde v Hronově viděl představení Divadla Jesličky, které se mi tak líbilo, že pokračování na str. 5

Z HRONOVA SI PAMATUJI DVAKRÁT VÍCE NEŽ Z EDINBURGHU

Pokračování ze str. 4

Jsem si chtěl zjistit, o čem se vlastně hrálo. Na samotném Klicperově textu se mi líbí jeho smysl pro situaci, příběh a specifický český humor, který mi trochu připomíná humor televizního seriálu M.A.S.H. My jsme se navíc hře snažili dodat jistý australský kontext a zároveň i mírně politický nádech.

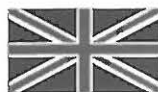
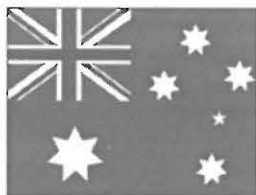
Obligátní otázka na závěr - jak se vám v Hronově líbí?

Hronov je jeden z nejobtížnějších festivalů, jaké jsem kdy viděl, přátelský a uvolněný - je to něco úplně jiného než velké a slavné

světové festivaly. Předloni jsem byl v Edinburhu, viděl jsem tam asi dvacet pět představení a dnes si z nich vzpomínám pouze na dvě. Stejně léto jsem tady v Hronově viděl představení pouze šestnáct, ale dodnes si vybavuji čtyři. To přece není špatné.

Děkuji za rozhovor.

(ptal se Vladimír Mikulka)

Snímek z představení anglického souboru Moot House Players: **Legenda** o svatém Jiřím, které bylo k vidění v Parku Aloise Jiráska.

ANKETA - ANKETA - ANKETA - ANKETA

První (hrůzné i krásné) divadelní zážitky. Pro někoho představuje první setkání s divadlem děsivou noční můrou, které se nezavírá do smrti. Pro jiné je naopak vzpomínka na první divadelní představení spojená s pocitem totální slasti, srovnatelným snad jen s radostí z první zdařile uplácené bábovičky na pískovišti. Někdo ono trauma či slast prožíval coby prostý divák, někdo dokonce přímo na prknech znamenajících svět. Ať tak či onak, divadlo se nás drží - řečeno slovy klasika - jako husita cepu. (zat)

První divadelní zážitek? Ach, opravdu nevím, vše je mlhavé, zastřené životními událostmi přecitlivě ubrečené holky. Vše splyvá se sny a představami, už teď nevím, co jsem opravdu viděla, co zažila, co vysnila, co četla... V jasných konturách se objevuje až mladý Štěpnička v Divadle vítězného Února u nás v Hradci. Stál tam na jevišti coby Oidipus, téměř nahý, jen s rouškou v místech, kde jsem s uzarděním tušila NĚCO. Celá má mladinká ženská bytost se tehdy rozechvěla a já byla OSLOVENA.

A tak jsem se přihlásila u nás ve škole do divadelního kroužku a záhy jsem též stanula na jevišti. Hrála jsem PAPOUŠKA.

Ema Zámečnicková,
Divadlo Jeslíčky

Ten úplně první zážitek (?), který jsem vydoloval, je herecký a je z konce docházky do mateřské školky. Bylo to něco o cirkusu a bylo to s tím klasickým drilem, který mi už tehdy byl protivný. Ještě si k tomu pamatuji, že jsem

chtěl být lev, ale byl jsem v žirafě. Moje babička z toho však měla radost. Ale jestli to mohu považovat za zážitek, opravdu nevím.

Diváckým zážitkem, který mám v paměti nejhroubější, byli někdy tak ve třetí třídě Tři mušketýři z plzeňské Alfy - šel jsem, kolik jich tam bylo (hráli a hlavně šermovali to s mnoha manekýny), i když herci byli jen tři nebo čtyři. Zprvu nepříjemně se mi taky jevila povinnost začít chodit někdy ve dvanácti na předplatné do chebského divadla v roce 1976, ale na Matku Kuráž a Setníkův štít si dokáži vzpomenout i dnes.

Roman Černík, agent 007
ve službách dramatické výchovy

Zaseknutí divadlem má na svědomí můj tatínek, který mne do divadla vodil, tahal, strkal, nutil a to až do okamžiku, kdy jsme do něj začali chodit jako partneři. Od té chvíle, nejprve opatrně a pak už suverénně, jsme jednovorně plachtili pod plnými plachtami clipperu zážitku, sdělovaného si mrknutím oka (tedy vyjma

opery, která mne naštěstí úspěšně miji dodnes). Pravda, dnes už nevím, zda mne poprvé vedl do Národního nebo Stavovského nebo na některou z malých loutkových scén, rozsetých na počátku padesátých let kolem našeho bydliště na Pavláku. Ono to je ale jedno, i když každou sobotu dopoledne jsem těch loutkáren v sokolovně a ve zrušených kramcích na Sokolově ulici promětl několik, protože aspoň dvakrát za měsíc jsem se musel škrtit ve vázance a kostkovaných pumpkách (sic!) na plyšových sedadlech. Ono to je ale jedno, protože jako ve všem, co jsme a kam jdeme, je nejdůležitější vklad, který člověku poskytne rodinné zázemí. Myslím, že za to jsem rodičům nikdy dostatečně nepoděkoval, i když to mezi námi nejspíš nebylo zapotřebí.

Vladimír Zajíc, dramaturg

Na školní besídce předvedl školní soubor dnes již mně těžko určitelnou pohádku, byly tam nějaké kytičky, paní učitelka hrála muchomůrku majíc na hlavě veliký červený klobouk s bílými puntíky, pod bradou velkou bílou mašli od toho klobouku. Ale tím jsem divadlu nepropadl.

Petr Vojkůvka, praktický lékař
pro dospělé i dorost

Nejstarší divadelní zážitek mám z divadla amatérského, a to loutkového, které doma pro mě a pro sestru vyrobil a pak hrál tatínek. Zatímco sestra ukázněně sledova-

la dění, já jsem prý neustále opouštěla své místo, strkala hlavu na jeviště, nemajíc ještě potuchy o jakési rampě, a přímo s loutkami jsem se snažila domluvit, kudy by se měl ubírat další děj. Když jsem začala chodit do školy, naučily mě ctít konvence povinné návštěvy divadla pro děti, které mě ale nijak nezaujalo. Právě okouzlení divadlem jsem prožila až na klasických operetách, na které mě rodiče začali tušit až nepatříčně brzy brát s sebou. Můj vývoj divadelního diváka a nadšence šel po stupních opereta - opera - činohra, které jsem pak už zůstala věrná až dodnes.

Jaroslava Suchomelová,
šéfredaktorka Zpravodaje JH

Úplně poprvé jsem v Praze vystoupil ve hře Okluzní fronta uváděné v rámci meteorologické trilogie Zima - Okluzní fronta - Sluníčko v klubu Eden ve Vršovcích. Celkem nás bylo deset herců a osm diváků. Neuměli jsme text a byli jsme opilí. Já měl roli Hybatele dějin - když se někdo z herců postavil na špatné místo, postrkoval jsem ho dlouhou tyčí po pódiu, což se mi z dnešního pohledu jeví nejen jako česká obdoba japonského loutkového divadla, ale i coby jistá průprava na naše současné loutkové představení. No a nakonec jsme se pohádali s pořadateli, že blbě zváli a slabý divácký zájem je tedy především jejich vina.

Daniel Vavřík,
Nejhodnější medvídek

Oříšky pro Popelku - autorská soutěž

IPOS - ARTAMA Praha ve spolupráci s organizátory přehlídek divadla pro děti FEMAD v Libici nad Cidlinou a Popelky v Rakovníku vyhlašuje autorskou soutěž nazvanou Oříšky pro Popelku. Záměrem soutěže je iniciovat a podpořit vznik nových textových předloh pro činoherní divadlo pro děti, v němž trvá naprostý nedostatek kvalitních her. Soutěže se mohou účastnit autoři starší 18 let s původní hrou nebo dramatizací literární předlohy v českém jazyce, jejichž adresátem je dětské publikum ve věku do 15 let. Do soutěže budou přijímány jen texty nové, které dosud nebyly jevištně realizovány. Soutěž je anonymní. Uzávěrka doručení prací je 15. července 1999, vyhodnocení proběhne do konce října 1999 a provede ho odborná porota složená nejméně ze tří odborníků, zabývajících se divadlem pro děti. Nejlepší práce budou oceněny částkami 10 000, 6 000 a 4 000 Kč. Součástí ocenění bude publikování prací. Autoři zašlou své práce na adresu ARTAMA, k rukám dr. M. Strotzera, P.O.Box 2, 140 16, Praha 4.

(red)

Seminář o svícení

Klub režisérů SČDO společně s oblastním výborem SČDO Střední Morava připravuje další seminář - dílnu o scénickém svícení. V rámci vzdělávacího programu SČDO se tato akce uskuteční tentokrát v Němčicích nad Hanou, kde se tento seminář už jednou úspěšně konal ve dnech 20. - 22. listopadu 1997. Spolupředatelem je Městské kulturní středisko v Němčicích, které dá k dispozici potřebné prostory a zajišťuje také ubytování účastníků semináře.

Jako studijní materiál pro frekventanty bude sloužit publikace autorů Müllera a Felcmanna Světlo v rukou režisérů, která je k dostání i v Hronově na stánku ARTAMA. Seminář má výrazně dělný charakter, protože je zaměřen především na praktická cvičení účastníků přímo na místě. Zveme k účasti nejen techniky, ale zejména režiséry, kteří se zde mohou naučit, jak světlem vládnout, případně i „čarovat“ tak, aby výsledek jejich práce byl co nejlepší.

Blíží informace včetně přihlášky budou uveřejněny v nejbližším čísle Amatérské scény.

Dušan Zakopal

Přehlídka z děl

Josefa a Karla Čapka

Předsednictvo SČDO se rozhodlo obnovit tematickou divadelní přehlídku, která byla organizována před několika lety ve Štramberku. V letošním roce bude přehlídka věnována památce Karla Čapka (+ 1938). Předpokládá se nastudování a uvedení her a pořadů z díla bratří Čapků, ať už z díla Karlova či Josefova, či z jejich prací společných. Uvedena mohou být dramata, dramatizace, kabaretní pořady či tzv. malé formy, monology, dialogy i loutková představení, konečná podoba programu bude stanovena na základě přihlášek, jejichž uzávěrka byla 31. července. Přehlídka se bude konat 23. - 25. října letošního roku v Kulturním domě v Čelákovcích.

(red)

Poslední pochod jako plenérové divadlo

Dnes v deset hodin večer nás čeká na hronovském náměstí zajímavý a pro nás Čechy stále ještě neobvyklý zážitek: pouliční čili plenérové divadlo. Představí se v něm divadelníci z polské Bielawy, která se nedávno stala družebním městem Hronova. Představení je vytvořeno tak, aby jej bylo možno uvádět na náměstích, na ulicích či v parcích a jeho komponentami jsou živá hudba, ohně, srážky mezi herci a pod. Inscenace Poslední pochod má bohatou historii, byla uvedena na mezinárodním festivalu pouličních divadel ve Švýcarsku v roce 1988, o rok později se hrála v Maďarsku a v Rakousku, v létě roku 1989 podniklo divadlo turné po Austrálii, v následujících letech hrálo opět ve Švýcarsku a v Rakousku, dále v Belgii, v Holandsku a v Itálii.

(jsu)

střípky

Poněkud surreálně znějící titul *Kůže našich zubů* (zmiňovaný v programové brožůře festivalu coby součást repertoáru britského souboru Moot House Players) vznikl příliš doslovným překladem titulu Wilderovy hry *Skin of Our Teeth*. Běžně bývá tato hra uváděna pod českým názvem *Jen o vlásek*. Podobnou nepřesností je i tamtéž uvedená podoba titulu Dorfmanovy hry *Smrt a mladá* namísto logičtějšího *Smrt a dívka*.

V půlnočním slosování pěti finalistů ankety našeho Zpravodaje byl z osudi vyloven Jan Bednář z Hronova. Vítězi gratulujeme a cenu - čokoládu vlastnoručně podepsanou herečkou Denisou Novou - si může vyzvednout v Informačním středisku Jiráskova Hronova.

Pokud potkáte v hronovských ulicích či ve zdejších divadle medvědy - chlupáče, hunáče, raději je netahejte za uši s pokřikem „Ty jsi Vašek!“ Nejspíš totiž nepůjde o taškařici ve stylu *Prodané nevěsty* - ani o performanci souboru *Nejohodnější medvědci*, ale o výlet medvěďů Ludvíka a Daši, kteří t. č. pobývají v příkopě náhodského zámku.

O jakýsi předvoj náhodské dvojky se postará soubor *Nejohodnější medvědci*. Podle zdrojů blízkých festivalovému štábu se prý jeho členové k ubytovacímu zařízení zachovali po vzoru amerických hokejistů na olympiádě a důsledně se tak zpronevěřili názvu divadla.

V lese Maternice u Zbečniku je prý studánka, která bývála cílem pouti. Říkalo se o ní, že je léčivá. Hlídal ji bílý přízrak, který se zjevoval osamělým chodcům poskakuje nebo sedě na větvi. V místech, kde se říká „Na Zámečku“ je zakopán poklad, nad kterým občas hoří světýlko... O zmíněných druzích zjevení uvítá redakce Zpravodaje jakoukoliv informaci.

Stačili jste si už všimnout, jak rychle zareagovali místní podnikatelé na naši kritiku? Kuřata před divadlem se už včera večer vesele grilovala, bufet Modrá hvězda mívá otevřeno až do osmi večer a rohlíky si můžete zakoupit i minutu před zavřením samoobsluhy. Že bychom se ještě dočkali otevření mléčné jidelny?

H R O N O V

Vydává Organizační štáb
68. Jiráskova Hronov

Šéfredaktorka:
Jaroslava Suchomelová

Redaktoři:
Zdeněk A. Tichý, Vladimír Mikulka
Fotograf: Ivo Mičkal
Technický redaktor: Marek Zhibo
Tisk: Grafické závody Hronov
Cena 5 Kč

 Comet
HRADEC KRÁLOVÉ

EX-ORIOR
H R O N O V

SOMA
Nealko Hejtmánkovice, a.s.

VCP
Východočeská plynárenská a.s.
Hradec Králové

ZP
ČS-ŽIVNOSTENSKÁ POJIŠŤOVNA, a.s.
Člen Finanční skupiny České spořitelny

VCE
HRADEC KRÁLOVÉ

TEXTONNIA CZECH
s.r.o.